

Μενέλαος Λουντέμης (1912-1977)

25 του Μαρτη 1945 (από *Πυρπολημένη μνήμη*, 1975)

Του Μάρτη εικοσπεντάημερα, σα σήμερα μια μέρα
 σύγκορμη εσειόστηκε η φυλή σα θάλασσα αφρισμένη,
 κυμάτισε το φλάμπουρο σα στάχυ στον αγέρα.
 Κι ο μ α ύ ρ ο ς υ π ο τ α χ τ ι κ ό ς από τη γη εσηκώθη,
 κάνει σπαθί τ' αλέτρι του και στο φονιά χυμάει.
 Χτύπησε και χτυπήθηκε, μάτωσε κι εματώθη.
 Ωσπου στην Πύλο ερόδισε του λυτρωμού τ' αστέρι.

Χρόνοι περάσαν μίζεροι από τότε και θλιμμένοι,
 αγκομαχούσαν οι γενιές στο μάταιο μεροδούλι.
 Και μίαν ημέρα τ' Απριλιού ξαναπλακώνει η νύχτα,
 μια μαύρη νύχτα ανήμερη που τη φυλή θερίζει.
 Ο ματωμένος ζώστηκε ξανά το καριοφίλι
 και πιάνει τις ψηλές κορφές να τονε πολεμήσει.
 Βόλι το βόλι, τη φωτιά, κόμπο τον κόμπο το αίμα,
 κάνει τον κοσμοχαλαστή κι αναριγά απ' τον τρόμο.

«Τούτοι δεν είναι από φυλή που τη λυγάει ο χάρος!
 Τα μνήματα ζωντάνεψαν και νιους αναγεννάνε!
 Μαζέψτε τα να φεύγουμε, μαζέψτε τα να πάμε.
 Σελώστε τ'άτια του φευγιού προτού βρικολακιάσουν!
 Διπλώστε και το φλάμπουρο τ'αγκυλωτό απ' το Βράχο».
 Και πάνε οι σκύλοι ρημαχτές του αγύριστου το δρόμο.

Σήμερα εικοσπεντάημερα του Μάρτη ξημερώνει.
 Μέρα που λεύτερα η φυλή τηνε πρωτογιορτάζει.
 Καμαρωτό το φλάμπουρο στο Βράχο κυματίζει...
 Μα κάτου από το φλάμπουρο της Λευτεριάς, πεσμένος
 βογκάει ο μάρτυρας Λαός και πέφτουνε τα φύλλα.
 Παίρνει το βόγκο του ο γιαλός και τονε κάνει κύμα
 και πάει το κύμα στις στεριές τις ξενικές και λέει:
 «Είναι μια χώρα κάτου εκεί που Ελλάδα τηνε κράζουν.
 Ηλιογελά, μα η άμοιρη δεν έχει του ήλιου μοίρα.
 Ιδροκοπάει για το ψωμί και το ψωμί δεν το 'χει.
 Για δάφνες χαροπάλεψε και σίδερα της δίνουν».
 —Νά 'ρθει η Ελλάδα να μας πει το πάθημά της η ίδια.
 Οχτρός δεν τη καταπατά, γιατί βαρυγομάει;

— Ακούσετέ με φρόνιμα, Τρανοί, κι απέ μου λέτε.
Τον τόπο μας τον ρήμαξαν οι ξένοι ανθρωπογδάρτες.
Ξεθάψανε την κόλαση απ' τα βασίλεια του Άδη
κι ολόρθη τη θρονιάσαν στον κόσμο τον απάνου.
Μας κρίνουν Πηλιογούσηδες, μας φτυουν οι ντροπιασμένοι.
Μας λιονταροκαμώνονται οι χτεσινοί κιοτήδες.
Τίποτα δε μετάλλαξε με το φευγιά του ξένου.
Τα κλειδωμένα στόματα κλειδί μονάξα αλλάξαν.
Α λ λ α ξ ε ο ν ό μ α τ α ο φ ο ν ι ά ς
και χέρι το χατζάρι.
Να την ποια είν' η πίκρα μου
και ποια η απολογή μου.

Λουντέμης, Μενέλαος. 2016. *Απαντα τα ποιητικά*. Αθήνα: Πατάκη.